

«Верховина». 19 жовтня 2013 року. URL: <https://mg.zk.court.gov.ua/sud0706/publication/plait>

9. Електронний суд. URL: <https://id.court.gov.ua>

10. Функціонування Єдиної судової інформаційно-комунікаційної системи. URL: https://dsa.court.gov.ua/dsa/inshe/func_ecits/

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-57>

БЮРОКРАТИЧНА АВТОНОМІЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Попов Ігор Володимирович

*здобувач кафедри конституційного та адміністративного права
Запорізького національного університету
м. Запоріжжя, Україна*

Концептуальна основа формування сучасної публічної служби враховує не лише основи формування служби як державного органу, а й як бізнес-моделі або системи менеджменту. Такий підхід вносить суттєві корективи в організацію публічної служби та визначення комплексу повноважень відповідних публічних службовців, оскільки розширює чисельність факторів впливу на суспільно-державні відносини в межах реалізації яких публічна служба конкретної держави існує.

Одним із системоутворюючих факторів впливу на функціонування публічної служби є бюрократична автономія, дослідження якої не набуло значного поширення в межах вітчизняної науки адміністративного права. Для дослідження значення бюрократичної автономії в системі функціонування публічної служби слід розглянути природу бюрократії в історичному контексті.

Цікавими видаються результати дослідження зарубіжного науковця П. Варзара, який досліджуючи проблеми сумісності демократії і бюрократії зазначив, що термін «бюрократія» розглядався як система управління, за якої суспільні інтереси підпорядковуються інтересам чиновницької адміністрації. Дослідник зазначає, що у наші часи цей термін має такі смислові значення: 1) адміністративна система (governance), створена на постійній основі відповідно до певних традиційних професійних правил; 2) система правління (government), за якої вищі виконавські функції належать професійним адміністраторам, а не обраним представникам влади; 3) корпус державних професійних службовців, визнаних окремою соціальною групою з певними інтересами

й ціннісними орієнтаціями. Якщо раніше поняття «бюрократія» вживалося лише стосовно урядових установ, то зараз його використовують стосовно будь-якої великої організації, котра має розгалужений штат управлінців (корпоративна бюрократія, профспілкова бюрократія тощо) [1, с. 78], з чим ми цілком погоджуємось.

Кагановська Т. Є., досліджуючи вплив бюрократії на організацію управлінської діяльності, наводить приклади та структурні елементи розуміння бюрократії М. Вебером, який свого часу дану категорію розглядав системно та сформував критерії, яким повинна відповідати раціонально вибудована система управління у прив'язці до бюрократії. Стисло доводи науковця можна викласти у наступних тезах: бюрократія може розглядатися у якості соціального шару людей, які займають престижно-привілейоване становище в суспільстві, мають свої власні корпоративні інтереси, свої чесноти, свою честь і гордість, особливий спосіб життя, специфічні ціннісні орієнтації, а перше місце в переліку найважливіших характеристик бюрократії знаходяться професійна компетентність і поінформованість, технічна перевага в управлінській сфері, політична неупередженість; бюрократична діяльність розглядається системно, розділяючи складні дії на найпростіші операції; бюрократична організація будується за принципом раціональної ієрархічності, тобто кожен нижчий службовець або кожен нижчий підрозділ підпорядковується і підзвітний вищому; служба у бюрократичній організації раціонального типу ґрунтується на спеціалізації чиновників відповідно до їх професійної кваліфікації і стажу державної служби [2, с. 14–15].

Тобто, бюрократія в системі публічної служби відображає структурні і системні особливості її організації, які до того ж не характеризують публічну службу з негативної точки зору, а зосереджують увагу на професійності та компетентності службовців, їх взаємозв'язку, процесах реалізації управлінських рішень.

Бюрократична автономія в системі публічної служби може бути реалізована фактично та формально (юридично), при чому результати досліджень свідчать про те, що на практиці організації державного сектору діють з різним ступенем автономії, незалежно від їх формальної (юридичної) позиції. Крім того, з'ясовано, що децентралізація, автономізація та спеціалізація державних завдань і делегування широким дискреційних повноважень громадським організаціям протягом останніх десятиліть призводить до сильного зниження спроможності політиків контролювати державний сектор. Додатково з'ясовано, що рівень формальної автономії не є прямим показником рівня фактичної автономії [3].

Тобто, бюрократичну автономію можна розглядати і в контексті залежності фактичного управління та адміністрування від політичних рішень, а також у розрізі внутрішньоструктурної організації процесу, тобто, автономії конкретних службовців або управлінь (відділів, підрозділів) у процесі прийняття ними рішень.

Однозначно можна стверджувати, що бюрократична автономія є комплексним поняттям, яке потребує додаткового дослідження в межах науки адміністративного права. Бюрократична автономія може мати різну природу та наслідки реалізації, дослідження та вивчення яких дозволить сформулювати шляхи вдосконалення функціонування системи публічної служби у процесі наближення її стандартів до вимог Європейського Союзу.

Література:

1. Варзарь П. Демократія і бюрократія: проблема сумісності. *Політичний менеджмент*. 2010. № 1. С. 76–87.
2. Кагановська Т. Є. Вплив бюрократії на організацію управлінської діяльності: історико-правовий аналіз. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Право»*. 2019. № 28. С. 11–18.
3. Yesilkagit K., van Thiel S. Political Influence and Bureaucratic Autonomy. *Public Organ Rev.* 2008. № 8. P. 137–153. URL: <https://doi.org/10.1007/s11115-008-0054-7>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-58>

СОЦІАЛЬНО-ДЕМОГРАФІЧНІ ОЗНАКИ ОСОБИ НЕПОВНОЛІТНЬОГО, ЯКИЙ ВЧИНИВ НЕЗАКОННЕ ЗАВОЛОДІННЯ ТРАНСПОРТНИМ ЗАСОБОМ

Германов Сергій Андрійович

проректор

Донецький державний університет

внутрішніх справ

м. Кропивницький, Україна

Вивчення особи кримінального правопорушника (особи злочинця) є одним із основних у кримінологічній науці, що, у більшості, зумовлено ретроспективними факторами. Так, витоки кримінології знаходяться у площині розуміння соціальних та біологічних рис людини як таких, що